

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2002/11/EG⁽¹⁾ van de Raad van 14 februari 2002 tot wijziging van richtlijn 68/193/EEG⁽²⁾ betreffende het in de handel brengen van vegetatief teeltmateriaal voor wijnstokken en tot intrekking van richtlijn 74/649/EEG (PB L 53 van 23 februari 2002, blz. 20), althans door deze bepalingen niet ter kennis van de Commissie te brengen, de krachtens artikel 3 van deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn is op 3 februari 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 53 van 23.02.2002, blz. 20.

⁽²⁾ PB L 93 van 17.04.1968, blz. 15.

Beroep, op 16 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 november 2004 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Konstantinidis en G. Bambara als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek:
 - a) door niet de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de op de stortplaats te Cà di Capri (Verona) gestorte gevaarlijke afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben,
 - b) door niet de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de houder van de op bovengenoemde stortplaats gestorte gevaarlijke afvalstoffen deze afgeeft aan een particuliere of openbare ophaler of een onderneming die de in bijlage II A of II B bij de richtlijn

bedoelde handelingen verricht, of zelf zorg draagt voor de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen in overeenstemming met de bepalingen van deze richtlijn,

- c) door niet de nodige maatregelen te nemen om met betrekking tot die stortplaats ervoor te zorgen dat op de plaats waar gevaarlijke afvalstoffen worden gestort, deze afvalstoffen worden geregistreerd en geïdentificeerd en dat de verschillende categorieën afvalstoffen van elkaar gescheiden worden gehouden en gevaarlijke afvalstoffen gescheiden worden gehouden van niet-gevaarlijke afvalstoffen,

de krachtens de artikelen 4 en 8 van richtlijn 75/442/EEG⁽¹⁾ betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EG⁽²⁾, en artikel 2, leden 1 en 2, van richtlijn 91/689/EEG betreffende gevaarlijke afvalstoffen op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie betoogt dat om de in haar vorderingen uiteenzette redenen de Italiaanse Republiek met betrekking tot de stortplaats te Cà di Capri (Verona) de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EG, en krachtens richtlijn 91/689/EEG.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

Verzoek van het Østre Landsret van 16 november 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Laserdisken ApS en het Ministerie van Cultuur

(Zaak C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Procestaal: Deens)

Het Østre Landsret heeft bij beschikking van 16 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 november 2004, in het geding tussen Laserdisken ApS en het Ministerie van Cultuur, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is artikel 4, lid 2, van richtlijn 2001/29/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, ongeldig?

2. Staat artikel 4, lid 2, van richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, eraan in de weg dat een lidstaat in zijn wetgeving vasthoudt aan internationale uitputting?

Vraag 2 wordt gesteld om duidelijkheid te verkrijgen over de vraag of een lidstaat die aan de vrijheid van meningsuiting en de toegang van de burger tot cultuuruitingen meer gewicht wil toekennen dan aan de bescherming van de nationale rechthebbers tegen concurrentie, van artikel 4, lid 2, mag afwijken.

(¹) PB L 167 van 22.6.2001, blz. 10.

Verzoek van het Tribunale di Viterbo van 2 november 2004 om een prejudiciële beslissing in de aldaar aanhangige strafzaak tegen D'Antonio Antonello

(Zaak C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Procestaal: Italiaans)

Het Tribunale di Viterbo heeft bij beschikking van 2 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 november 2004, in de aldaar aanhangige strafzaak tegen D'Antonio Antonello, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is artikel 4, leden 1 en 4, van Wet 400/98, zoals nadien gewijzigd, die thans de in geding zijnde activiteiten voorbehoudt aan Italiaanse vergunninghouders en niet toestaat aan buitenlandse boekmakers, verenigbaar met de artikelen 31, 86-43, 49 EG-Verdrag (¹)?

(¹) Waarschijnlijk moet worden gelezen: artikelen 31 EG, 43 EG, 49 EG en 81 EG - 86 EG.

Beroep, op 23 november 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Procestaal: Engels)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 november 2004 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Rozet en N. Yerrell als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- 1) vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 17, lid 1, van richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de werktijd (¹), en krachtens artikel 249 EG:
 - i) door de afwijking toe te passen op werknemers wier werktijd gedeeltelijk niet wordt gemeten of vooraf bepaald, of door de werknemer zelf kan worden bepaald; en
 - ii) door na te laten passende maatregelen te treffen om de rechten op dagelijkse en wekelijkse rust te waarborgen;
- 2) het Verenigd Koninkrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De toepassing van de afwijking van artikel 17, lid 1

Op grond van artikel 17, lid 1, van de richtlijn kunnen de lidstaten afwijken van bepaalde artikelen van de richtlijn wanneer de duur van de werktijd wegens de bijzondere kenmerken van de verrichte werkzaamheid niet wordt gemeten of vooraf bepaald, of door de werknemer zelf kan worden bepaald.

Het Verenigd Koninkrijk heeft aan de richtlijn uitvoering gegeven door de Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) („1998 Regulations”). Deze Regulations bevatten aanvankelijk in regulation 20 een afwijking van de bepalingen betreffende de maximale werkelijke arbeidstijd, de duur van de nachtarbeid, dagelijkse en wekelijkse rusttijd en rustpauzes, die in ruime mate strookten met artikel 17, lid 1, van de richtlijn.